

V každom kostole v celej Cirkvi slávime Misijnú nedeľu. Čo znamená mať misijného ducha i misijné srdce? Na začiatku to znamená prijať presvedčenie, že aj so mnou Pán počíta. Nezáleží na veku, vzdelaní, intelektuálnej ani charizmatickej vybavenosti. Čo Pán čaká, je mať dobrú vôľu a byť svedkom evanjelia a živej viery, ostatné Boží Duch doplní. Taktiež to znamená objaviť v sebe vnímavosť na ľudskú biedu a utrpenie a chcieť niečo urobiť, aby aj mojím pričinením bolo aspoň o kvapku biedy a utrpenia vo svete menej. **A čo tak mať misijné ruky a nohy? Misionár niečo opúšťa, aby niekam smeroval.**

PRVÝM MISIJNÝM ÚZEMÍM JE MOJE SRDCE.

Treba priznať, že v mojom srdci sú územia, ktoré ešte neprešli evanjelizáciou. Napríklad môj vzťah k peniazom, k môjmu pohodliu, k snahe budiť dojem, nechota pomôcť, neschopnosť odpúšťať, povahové črty... Duch Svätý je misionárom môjho srdca. On osvetľuje jeho spomenuté temné územia. Zároveň dáva silu na ich pretváranie.

DRUHÝM MISIJNÝM ÚZEMÍM JE PROSTREDIE, KDE SA ODOHRÁVA MÔJ ŽIVOT, KDE SA ROZPRESTIERA MOJA FARNOSŤ.

Čo môžem robiť vo farnosti, aby som mohol byť viac misionárom?

- modliť sa

Prečo? Lebo nám to Pán radí slovami: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ Z týchto slov by sme mohli vyčítať, že Pán chce, aby sme si skôr vysúkali rukávy ako množili modlitbové zápaly. K čomu nás Pán pozýva? Vysúkať si rukávy? Alebo k zápalu modlitby? Prečo je modlitba taká dôležitá? V kostoloch sa modlíme za povolania a to nie je zlé. Práve naopak. Avšak nestalo sa to zámienkou našej lenivosti? Takáto modlitba môže slúžiť iba ako alibi. Aký zmysel má teda jeho odporúčanie? Prosiť, modliť sa. Prečo Ježiš hovorí o dôležitosti modlitby? Hovorí to preto, lebo to potvrdzuje aj samotná prax. Modlite sa, proste. Modlite sa, aby ste práve v modlitbe objavili a poznali, k akej práci, k akej úlohe vás Boh povoláva alebo mobilizuje. Bol to Gándhí, ktorý práve v modlitbe spoznal svoje povolanie viesť národ k slobode. Bol to Martin Luther King, ktorý v modlitbe spoznal svoje povolanie pracovať za jednotu bielych a čiernych. Bola to Matka Tereza, ktorá v modlitbe spoznala, že ju Pán povoláva opustiť učiteľstvo a pracovať pre najbiednejších tohto sveta. pôsobenie Ducha Svätého v ich živote. Lebo v niektorých rozmeroch nám môžu byť vzorom, napríklad v štedrosti, v ochote, v obetavosti...

- dávať príklad

Skôr ako budeme slovami hovoriť o Bohu, je nevyhnutné o ňom „hovoriť“ vlastným príkladom. Je potrebné sústrediť sa v živote na podstatu: na život s Kristom. Teda snaha žiť praktickejšie vieru. Dať čím častejšie zažiť niečo z jeho hod nôh, inak obnova nenastane. Je to to, čo nám oddávna pripomínali veľkí svedkovia viery, ako napríklad sv. František, sv. Terézia z Lisieux. Svet je citlivejší na skutky ako na reči.

- neutekať pred svetom

Smerovať a žiť uprostred sveta a nežiť uzavreto v duchu „zachráň sa, kto môžeš“. Udržiavať kontakt s inými, prijímať ich takých, akí sú, dokonca hľadať a objavovať pôsobenie Ducha Svätého v ich živote. Lebo v niektorých rozmeroch nám môžu byť vzorom, napríklad v štedrosti, v ochote, v obetavosti...

- spolupracovať s inými pri odstraňovaní utrpenia

Každý deň nám médiá ukazujú utrpenia a biedu sveta: nepokoje, hlad, beznádej, žiadne možnosti vzdelávania... Aj v našom prostredí môžeme vnímať určité biedy a utrpenia. Niekedy je toho tak veľa, že už prestávame byť citliví a končíme s presvedčením, že na tom aj tak nič nemôžeme zmeniť. Naozaj nič? Počul som podobenstvo o kolibríkovi. V pralese vypukol požiar, kolibrík pumpoval do seba vodu, aby ju vypúšťal na plamene. Bolo to neustále lietanie hore a dolu. Túto jeho snahu vidí iný operenec a pýta sa ho: „Čo to robíš? Vari si nemyslíš, že sa ti podarí uhasiť plamene!“ A kolibrík odpovedá: „To si nemyslím a to ani nik odo mňa nemôže chcieť. Ja však chcem priniest svoj podiel.“ Pochopili sme? Chcieť prinášať svoju časť, svoj podiel na odstraňovanie biedy. Chcieť sa spájať s inými, ktorí majú rovnaké zmýšľanie. Tak bude plameňov biedy menej, ba niekedy až zázračne menej.

- byť ľuďmi dialógu

Pokiaľ ide o našu snahu ohlasovať vieru a evanjeliové hodnoty, budme v postoji pokory a rešpektu. Nemyslime si hneď, že každý neveriaci človek je bytie, ktoré nemá záujem hľadať pravdu, konať dobro alebo vytvárať konštruktívne vzťahy. Snažme sa odpovedať múdro a kompetentne na otázky, ktoré nám ľudia kladú. Lebo tragédiou nášho ohlasovania je, že odpovedáme na otázky, ktoré si ľudia nekladú.

- zostať ľuďmi optimizmu a nádeje

V žiadnej dobe nebolo ľahké ohlasovať Ježiša Krista a žiť podľa neho. Veľkí misionári žili v nádeji, siali, sadili, hoci úrodu zberali iní. Boli múdri, lebo vedeli dať čas času.

TRETÍM MISIJNÝM ÚZEMÍM JE SVET.

Svedectvá slovenských misionárov v minulosti, ale aj práca našich skvelých misionárov v súčasnosti nám pripomínajú, aby sme nezabúdali, že je veľa tých, ktorí vo svete ešte nepoznajú Ježiša Krista. A takisto nezabúdali na tých, ktorí uverili a žijú ako kresťania, ale sú často ohrození fanatizmom iných alebo veľkou materiálnou biedou. Podpora, ktorá smerovala zo Slovenska do celého sveta, bola pýchou misionárov. Dal by Boh, aby táto podpora pokračovala. Tento rok misijný tím zo Slovenska navštívil malú ázijskú krajinu Srí Lanku. Mal za cieľ pripraviť projekty pomoci tejto krajine, kde sa iba 7 % populácie hlási ku kresťanstvu. Pomôcť krajine, ktorá pred rokom a pol zažila teroristické útoky na kresťanské chrámy a veriacich. Oslovuje nás a povzbudzuje neskutočne živá viera, odhodlanosť, nebojnosť, mučeníctvo. V Chráme sv. Šebastiána kňaz citoval výrok farníka, ktorý po teroristickom výbuchu povedal: „Škoda, že som tu nebol, že som nepoložil život za Krista.“

Neuveriteľná viera. Títo ľudia sú veľmi vďační za finančnú pomoc. Treba tiež povedať, že to nie sú ľudia, nie je to Cirkev, ktorá len „naťahuje“ ruky. Je to Cirkev, ktorá je vďačná, ktorá sa za Slovensko modlí, ktorá svedčí. Cirkev, ktorá nielen prijíma, ale aj veľmi veľa dáva. Cirkev, ktorá sa usiluje byť soľou. Skončíme krátkym, ale veľavravným dialógom dvoch francúzskych biskupov. Mons. Michel Dubost adresuje svojmu bratovi biskupovi, ktorého diecéza sa rozprestiera v moslimskom prostredí, tieto slová: „Je ťažké pracovať a pôsobiť s takým malým množstvom veriacich a s takými malými prostriedkami v takejto krajine.“ Odpoveď bola krátka, múdra a plná viery: „Michel, na prípravu jedného kila chutnej ryže nie je potrebné jedno kilo soli.“

Prosme Pána, aby sme boli soľou. Aby sme sa vyhlí dvom krajnostiam: presoleniu na jednej strane a fádnoti na strane druhej. Prosme, aby sme boli „chutnými veriacimi, chutnými misionármi“.